

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

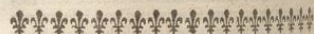
1. De possibili quæstio deciditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

mus controu. 6. de incarnat. disp. 2. q. 2. cert. 1. n. 4. inmerito tamen, cum plures Theologi ætatum omnium primores, quos ibi num. 3. retulimus primam etiam, & auxiliantem, & iustificantem gratiam, reliquaque supernaturalia dona Angelis cunctis promeritum Christum fuisse, quare, & prædestinatis adæquantè sumptam prædestinationem, asserunt expresse; immo vero, qui Christum Dominum ante absolute præcuiusdam peccatum fuisse decretum docent, ita censere debent, ut consecrari theologizentur ne eorum quæ in præmium meritis Christi dari, citra repugnantiam incommode ullum, adeo possunt, datum de facto negetur: in nostra vero sententia controu. 3. de Incarnat. d. 1. q. 4. d. 1. q. cert. 3. de præuisione absoluta peccati Adæ apte absolutum incarnationis decretum maior est difficultas, est de omnium omnino Angelorum gratiis etiam omnibus, & adæquate prædestinatione absolute loquamur, in superabilis. Idcirco custodes, & tentatores Protoparentum Angelos excipimus, quia eorum, vel obseruatio, vel transgressio impositi Angelis præcepti Protoparentum peccatum natura antecessit, siue, ut custodes tales à Deo deputarentur, bonumque, & præcepti obseruationem alumnis Protoparentibus suaderent, siue, ut carodæmones vero eos ad transgressionem præcepti tentarent, & inducerent: quare, & gratia prima utriusque adeo collata, ut obedirent, nec præuicarentur, Protoparentum etiam peccatum pro natura priori, ac subinde Christum antecesserit, nec potuit sub eiusdem Christi meritis cadere. Ex huius autem exceptionis probatione de gratia, etiam prima, reliquorum Angelorum ex Christi meritis fuisse quare, & eorum adæquate sumptam prædestinationem facile à contrario probatur est. Si quidem nulla reliquorum, gratia, etiam prima, supernaturalia dona ad peccatum protoparentum, ac subinde atque ad Christi aduentum, ac merita supposita in reliquis Angelis pro priori natura, quare & ea etiam fuisse Christi meritis donata (vbi absque repugnantia, & incommode ullo dari poterunt) in bona Theologia fatendum est. Et hæc pro tertia nostra conclusione satis: de cuius principio, nempe merito Christi respectu gratia Angelorum, & quorum Angelorum fuisse egimus controu. 6. de incarnatione. d. 2. q. 2. certam. 2. & 3.

Dicendum est quarto: præfatis, siue Angelis, siue hominibus prædestinatis, prædestinationis sue non solum, quæ eorum dilectio absolute, sed, quæ præ reprobis non prædestinatis electio est, meritis suis Christus Dominus causa fuit: est contra Soarium, & affectus; nostri vero Vasquez & sequacium conclusio. Et quamuis de nomine solum, & modo loquendi eorum dissidium esse possit, cum catholice de re ipsa ipsis conueniat, reliquisque Doctoribus catholicis debeat conuenire (Christi scilicet merita ad omnium hominum supernaturalia omnia dona, & prædestinationem promerendam extendi, atque à Christo Domino ex intentione serua ea omnia, & præfatis omnibus obtinendi fuisse Deo exhibita, quin, ut reprobi non prædestinarentur aliquod Christi opus Deo præstitum fuerit, aliquæ eius oratio intercesserit ut contra Alar. cor. supra disseruimus) tamen modus hic loquendi, Vasquianorum & noster retinendus est, quia scripturis conformior: cum Paulus electionis nomine (nec dilectionis solum) ad fidem gratiam, gloriamque à Deo ordinatos, & prædestinatos appellet; atque in Euangelio electi sæpe, & expresse dicantur prædestinati locis supra citatis aliisq; pluribus, quæ facile ex concordantiis scripturæ possunt profertur: electio autem, & electus prælationem electi. Respectu non electi proprietate sermonis significat, ut Soarius ipse fatetur, & supponit ut oppositam statuat conclusionem. Et quidem si specialis aliqua meritorum suorum ex parte Christi pro prædestinatis admittatur facile difficultas Soarii à ratione expeditur; sed ea speciali applicatione non admissa, expedienda à nobis, nec difficulter est. Est autem difficultas, quia cum electio comparative significet, scilicet vnius affectiuam assumptionem, aliis relictis, ac sine horum proinde relictione eligi, assumique affectiue præ illis ille alter nequeat: qui aliorum relictione meritis suis non causat, vti non causauit Christus merita sua pro omnibus offerens: prædestinationem electorum proat electio, proprie, & præ aliis non prædestinatis est, causare non potuit meritis suis: si, prout dilectio prædestinatorum est, procul dubio causauerit. Ceterum, si vim aliquam

argumentum hoc habet Soarii contra ipsum, & Patrum frequentissimam locutionem; nec nos ordine vltimum executionis, electionis nostræ ad gloriam nostris meritis, nec Christus meritis suis electionis nostræ ad gloriam causam esse dici absolute poterit. Secundo: nec dici poterit nos à Dei liberalitate, & misericordia prædestinatos per electionem gratiæ ad gloriam fuisse: ut scriptum de Patres passim affirmant. Si quidem nec Dei liberalitas, & misericordia, nec Christi merita, ut reprobi non eligantur ad gratiam, atque per electionem gratiæ ad gloriam facta causa, nec merita nostra ut reprobi à gloria de facto, & executive secludantur. Non ergo opus est ut aliquis etiam quod propria sua significatione aliqua alia concensu causa propria absolute sit, ac dicatur, ea omnia quæ concernuntur ab ipso causari, sed solum, quod significatur directe, & in recto, ut aiunt, vnde cum sit aliqua, quæ indirectè, & in obliquo concernuntur, & significantur appposita sunt, & causantur. Patet in mutationum omnium causis, quarum nulla negationis forme in subiecto præcedentis causa est, sed aliunde posita supponit, & solum formam in subiecto illo directe ponit, atque inde mutationis illius causa absolute est, ac vere nuncupatur. Item cum alios non eligi de facto effectus negatiui, seu electionis defectus, ut eius causa de facto Christi merita fuerint, facit videtur eorum electionem de facto. Et si non ex eorum impotentia, & natura inclinatione, ab eis non esse causatam: siquidem verum absolute est illorum electionem non esse meritis Christi causatam, cum causata positaque in rebus absolute nullatenus ferit. Ac demum: cum ita Christus Dominus merita sua pro omnium salute: prædestinatione, & electione indifferenter vniuersis, & communiter humana sua voluntate Deo exhibuerit, & obtulerit, ut tunc etiam voluntatem suam in diuinam resignauerit, atque anticipato, quod eligendos, relinquendosque Dei voluntati, vti (in omnibus semper) conformauerit, ex ea resignatione, & conformatione anticipata, id totum, quod ea in re præstitum à diuina voluntate fatemur, meritis, & voluntate Christi factum debemus fateri: est prædestinatio etiam, ut electio prædestinatorum præ reprobis est à Dei voluntate procul dubio est, & causatur: ergo & Christi voluntate, meritis est habitata, etiam prout est reproborum relictio.

QVÆSTIO VI.

An aliquis purus homo prædestinatus aliorum meritis à Dei gratia ortis causa esse possit, ac de facto fuerit.

Væstio hæc quidquid ad prædestinationis creaturam rationalium causam disputandum relictam, absoluet in puris autem hominibus reliquos à Christo Domino homines, etiam Deiparam comprehendimus.

CERTAMEN I.

De possibili quæstio deciditur.

Circa possibilitatem prædestinationis adæquate sumptæ creaturæ rationalis ex meritis pure creaturæ alterius duplici ex capite esse potest difficultas. Prima absolute loquendo, nullaque alia facto suppositione. Secunda ex suppositione, quod ex Christi meritis habitata à Deo de facto fuerit creaturatum rationalium, ut inuenerimus tendimus & ex hac suppositione specialis difficultas est: quia cum dignitas Christi, atque operum eius meritis

meriti valor talis tantusque sit, & auxiliis omnibus creaturæ cuius rationali ad orationem meritumque omne habendum sit causa, & natura subinde prior, illico, atque ante omne meritum creaturæ alterius, prædestinandi videntur, quotquot Deo prædestinandi videbuntur. Non solum quia vitoria alterius merita expectare, ubi infinita Christi merita adstant, superfluum omnino esset (id enim ex natura rei legeque prædestinandi ordinaria fieri non posse solummodo probaret. non autem ea etiam suppositione de potentia adhuc absoluta) sed quia, & meritis, & dignitati Christi indecens videretur, ac proinde in ea suppositione nullatenus possibile. Hæc autem difficultas contra conclusionem pro B. Virgine in questione de facto à nobis certam. 2. statuendum, dicto militat: quare opportunius ibi tractanda, & expedienda à nobis erit. Secunda difficultas. Quia, etsi auxilia vni rationali creaturæ ad orandum, merendumque auxilia omnia intrinseca, ac de reliquo prædestinationem alterius, à Deo solo pro suis liberaliter, ex seque, vel ex Christi etiam meritis donentur: ex auxilio illi vni collato, ut pro altero mereatur, & oret, huius alterius videtur prædestinatio inchoanda: cum indebitus ad gloriam infallibiliter consequendam, atque ex scientia media prædestinationis, ac prævisionis de auxiliis reliquis à Deo futuræ si vni illi auxilium donetur, ut pro hoc altero mereatur, & oret, atque ex intentione salutis alterius huius prædestinandi procul dubio exordietur. Illud autem auxilium primum, ut vni ille mereatur, oretque pro altero, sub eadem illius merita que antecedit cadere nequit, ut patet: siquidem nequit principium meriti sub idem meritum venire, ut sæpe cum communi Theologorum docuimus, & contra iniqui ingenij recentiores paucos demonstravimus. Si autem dicamus: auxilium illud ad orandum, merendumque pro altero ex anterioribus naturæ illius vni meritis esse à Deo collata loco difficultatem moues, quam non soluis. Siquidem de auxilio illo ad meritum illius vni, ob quod ei ad orandum, merendum, imperandumque pro altero auxilia intrinseca, & efficacia ad salutem argumentum idem recurrit: cum ex auxilio illo prima catenata series ineffabilis ordinationis ad gloriam certo ab altero consequendam incipere eodem argumento monstratur.

2. Socrus noster ab hoc argumentum, quod ipse, ut vidimus q. 5. certam. 1. consulo contra Vasquez, inconsulto contra se etiam ipsum efformavit, in questione præsentis de possibili videtur negativam partem docturus, asserturisque puram creaturam adequatam prædestinationem alterius, ac potentia quidem absoluta Dei, posse absolute promereri: quia primum illud auxilium ad orandum, merendumque alteri, unde huius alterius prædestinatio inchoanda necessario est, promereri absolute nequit. Id siquidem contra meritum Christi etiam pro adequata nostra prædestinatione, tanquam inrefragabile argumentum opponit: tamen si aliunde meritum adequatum nostre prædestinationis, quod nostrum beneficium est, cum communi Theologorum, & Patrum, atque scripturæ, fideique dogmate defendat, nec sua huic impugnationi, cui æque subinde, atque alij Theologi subiaceret, solutionem tentaverit, quam tamen nos dedimus quæst. 5. citat. certam. 2. Arriaga noster disputat. 37. section. 1. num. 1. §. *dicendum de re*. Affirmativam partem tueretur, ac proposita difficultati responderet: posse dari alteri creaturæ pure ad auxilium adorandum merendumque alteri auxilia omnia, huius intrinseca, efficacia à primo ad ultimum, quo perseverantia completur, ac salus infallibiliter ab hoc altero obtinebitur, quin auxilium illud oranti, ac merenti illi ex intentione salutis alterius à Deo donetur: ac proinde, quin sit prædestinationis huius alterius effectus, unde prædestinationis ordo, & catenata series inchoetur: quo facillime fiet vnum ex Dei auxiliante gratia prædestinationis alterius, adæquate etiam sumptæ, causam esse absolute posse. Obicit autem sibi §. *Dices hæc rationes*, quævis prædestinationis suæ, adæquate etiam sumptæ causam esse absolute eo modo posse admitti plane consequentiam, ut necessariam quæ sanè eo modo asserta longe à sempelagianismo abest, nullique absurdo Theologico patet. Censet igitur auxilium efficax ex scientia media operationis futuræ, & consecutionis salutis si illud donetur, absque eius salutis intentione operaturo per illud prædestinato conferri à Deo ex alio fine posse, ac subinde non esse prædestinationis illius effectum: at

vero, si ex salutis eius intentione donetur, non posse non illius prædestinationis effectum esse: ac demum necessarium esse illationem mutuum inter possibilitatem dandi auxilium meritorio alterius prædestinationem ad meritum ex quo prædestinatio hæc est à Deo concipienda: ac non ex intentione salutis prædestinandi, & possibilitatem tribuendi auxilium efficax ex quo obtrahenda ineffabiliter est meritoria actio, & salus prædestinando ipsi, non ex eius actionis & salutis eius intentione & desiderio.

3. Dicendum igitur est: puram creaturam prædestinationis alterius adequatam causam de congruo meritorium absolute esse posse. Est conclusio maioris partis Theologorum, qui de ea, vel expresse disputant, vel suppone, in q. de facto affirmantem conclusionem defendentes nostrorum Ioannis Præpositi citatis q. 23. a. 8. dub. 5. art. 46. versu, *non solum Christus* citati etiam Roderici Arriaga, Arrubalis Ferdinandi Salazar, & aliorum certam. 2. Conclusionibus de facto à nobis statuendis pro quibus ac subinde pro hac plures Patres absolute stare ibidem constabit. Videtur autem esse contra nostrum Henrici ibidem citandum, qui pro negativa conclusione de facto ratione vitur, quæ etiam de possibili negativam videtur suadere à nobis tacta num. 1. in prima proposita difficultate sed tamen, etsi huic suæ rationi obnoxius pro affirmativa hac nostra conclusione ibidem stetit. Huius autem conclusionis rationes ab Arriaga datæ non placent. Nam primum illud, quod ex scientia media consensus, & salutis per illud consequendæ absque huius intentione dari alicui auxilium efficax possit, est impossibile: cum scientiæ conditionatæ euentus sub aliquo medio directio, & vius ad eligendum medium illud, non nisi ex intentione euentus illius esse possit: ad alios quippe fines intentos scientia media impertinens est, ac subinde electionem medij illius ad eos obtinendos dirigere repugnat. Dispicit secundum, non posse, scilicet medium habiturum effectum ex intentione effectus, seu finis obtinendi à Deo donari, quin sit effectus prædestinationis. Si enim ex intentione inefficaci vera, ac seria, atque ex scientiæ simplicis intelligentiæ directione, quæ sufficit, ut medium ex inefficaci finis intentione donetur, (ut plane potest donari, quia ad illum finem conducens, & q. 5. certam. 2. vidimus) ex prædestinatione non dabitur, quæ necessario scientiæ mediæ directione requiritur: quare neque erit prædestinationis effectus.

4. Tertium de necessaria illatione mutua à possibilitate donandi auxilium efficax meritorio ad meritum, ex quo certo prædestinabitur alter, ac non ex intentione salutis huius eo merito prædestinandi, sed ex fine alio, ad possibilitatem donandi auxilium efficax & congruum ad consensus, & salutem à prædestinato obtinendam per illum, non ex consensus, & salutis intentione, sed ex alio fine non magis placet. Primo: quia omnibus Theologis aduersatur: quorum nemo hactenus dubitavit prædestinationem, cuiusque effectus à primo auxilio efficaci seu congrua vocatione prædestinato collata inchoari: immo id omnes, ut certum supponunt, ac proinde ex intentione salutis eorum à Deo donari, errarent autem in ea suppositione omnes, si non ex ea intentione, sed ex alia auxilium & vocatio congrua donati prædestinato à Deo posset tunc enim ex prædestinatione ad salutem minime donaretur, ut patet. Fateor tamen non ita facilem, neque in terminis, ut aiunt, observatam hactenus fuisse rationem dispartitatis. Esse autem ea videtur, quod congrua vocatio, & auxilium efficax ad consensus de se, naturæque, & essentia sua ad illum obtinendum ordinetur, nulli; alteri finis specialis, nec fines omnes transcendenti, possit inferri: ac proinde, neque ex alio fine speciali, & non transcendente possit, secundum conductiā quā habet, suæ ad posse suæ ad actualem esse finis illius à Deo eligi, & apponi: unde sit notitia non solum simplicis intelligentiæ de conductiā, sed, & mediā de effectu, seu consensu & salute quæ futura erit, si donetur à Deo expectanda esse, ut à Deo donetur, atque ex huius etiam directione eligatur ne quis ex Deo inopinatis bene operetur, & de se quasi furtivo, salutem præcipiat: et autem alterius alteri auxilia gratiæ & prædestinationis meritori, & existentia, & merita specialia, nec solum transcendentali finis possint absolute inferri, tam hæc, quæ auxilia ad meritum, ex quo alter auxilium efficax, vniñ etiam consensus, & salutis, demum effectum habituri ex alio fine, & scientia eligi à Deo possit, & apponi, id quod si meritum ex quo auxilium illud alteri obtinendum à Deo est oratio pro illo non licet

operetur ad tria Deus.

Et proxime dictis probatur facillè concludi, Quia omnis effectus prædeterminationis ad gloriam alicuius debet esse appositus ex intentione salutis, & electione diuine præscientiam mediam de salute per effectum illum infallibiliter, certoque consequenda; quæ auxilia data alicui præ creatura ad merendum alij auxilia ipsi intinfecta, & certo infallibiliter; coniungenda cum gloria ipsius infallibiliter, conferre à Deo, neque ex intentione salutis ipsi inefficaci (ex quo Iulianumodo falsa vniuersæ libertate possunt, vt læpe ostendimus) Deo eligant, & apponant; ergo possunt non esse effectus prædeterminationis. Tunc autem effectus prædeterminationis ab auxilio primo intrinseco prædeterminati alterius incipient atque prædeterminationis inchoabunt. Atqui hoc potest absolute vnius meriti alteri de congruo, vt aduersarij etiam sententur; ergo & initium prædeterminationis. De eo verò summa difficultas erat, vt adequatè sumptam prædeterminationem & secundum omnes eius effectus vnus alteri promereri de congruo absolute possit, vt ex aduersariorum ratione claret. Dices Prædeterminatio adequatè sumpta plura alia auxilia efficaciter prædeterminatio illi continet, vltia primum: ergo ex quoquod primum illud absolute pura creatura alteri posse mereri de congruo, possit illi de congruo adequatè, & secundum omnes suos effectus sumptam prædeterminationem perperam inferri. Respondet meritum congruum præmio ad animum minime respondere, vnde & fulcipere magis, minusque congruitatis respectu præmij, maximè finiti posse meritum etiam idem:æ proinde meritum ad respectu vnus auxilij congruentius quam respectu plurius foreat: non amittere respectu horum simul absolute congruitatem: ad eam enim satis est ad illa elargiri de ansam, & occasione esse absolute posse, vt Patres de tria semipelagianos supra dicebant, inde etiam rationem gratiæ eueri. Secundo: cum merita perfectiora esse & gratiæ auxilio à pura creatura absolute possint, ad maius & maius præmium congruitas meriti in operibus perfectioribus ipsius poterit absolute reperiri. Pone ergo operibus congruitas meriti vnum tantum auxilium efficax alterius pertingat: perfectius, & perfectius ipsius opus merito atque congruo plura, & plura in præmium pertingit. Denique Desparz merita à Deo excellentia considerat, quæ, sicut de Matris Dei dignitate Theologi docent, infinitatis meriti fere premunt vestigia: & in eam absolute pura creatura sint, non solum ibi oblicere, sed vel obagnare conclusioni congruæ. (Solum

Definitur questio de facto.

In questione de facto negat Soar. supra puram illam creaturam causam prædeterminationis creaturæ alterius extitisse, atque affirmantem sententiam singularitatis non tantum censuit Soarii conclusioni Ariaga ubi proxime num. 23. §. *Dico tertia*, et si non consensierit censura consensu, et Hæzice disp. 29. num. 50. conclusioni solum, ex diverso tamen fundamento. Duo primi eo fundamento à ratione nituntur, quod prædestinati omnes simul, & pro signo nature eodem ante omnia merita electi efficaciter ad gloriam, sue intentione, vel ordine intentionis, prædestinati, cuius proinde, & prædeterminationis anterioris ad meritum omnia nullum meritum causa esse potest; tamen in

mediis, & gloria exequendis, sue ordine executionis
sua merita viuis ad alterum prædilatatum pollice
habere de facto nec semel habuerint. Sed fundamentum hoc
de electione efficaci, sue prædilatatione ad gloriam in
tentu, seu intentionis ordine, ante præuia merita im
plicatorum ostendimus, eoque respectu meritorum prædi
latati ipsius, (de quibus solum Soario, & affectus
Vasquez, & eius discipulis questio ibi fuerat) non factum
de meritis alterius ad prædilatatio inde dicendum esse
legitima consequentia deducitur. Neque omnium prædi
lationum, seu electionem efficacem ad gloriam ordine
intentionis ante præuia cuiusque prædilatatione ad sui
electionem, & prædilatationem merita ad idem tamen
signum pertinere fundamentum habet vilius: cum
coniuncta natura sua omnes illæ prædilatationes
electiones sint, nec aliquod affatur ex scriptura Partem
aut lato aut communi Theologorum sententia expulsi
ex aliquo apud eorum recepto principio deductionis
speciales arguit, quia ex auxiliante gratia pro me
rituro data, ad merendum alteri auxilia, quibus re
operatur, & gloriam consequatur prædilatationis efficiat
subinde prædilatatio inchoetur, quæ tamen vix minus
quod ex illis procedit cadere nequeunt. Sed & hoc
dictum satis est certum. I. arguit ex Gregor. magno l. 1. c. 1.
c. 8. scribente: *quia ipsa quoque perenni regni prædila
tatio est ab omnipotenti Deo dispensata, ut ad hoc electi
labore perueniant, quatenus postulat meritis exequenda
accipere, quod eis Deus ante facula dare disposuit.* Sed cum
hoc de meritis propriis prædilatatio sint, et non
remuneratio. Producat propter eam secundo de vocat. cap.
vlt. vel penult. aientem: *per electionem Dei homines
orationis, & sollicitudinis altum alieno vi orationis To
bie pro vxoris non esse: cum implenda voluntas Dei (ex
cutiue nimirum) sit prædilatatio efficiat. Ceterum
si executioni inferre dicit, vt nos ostendimus, &
dictionis, sui prædilatationis ad gloriam ex inefficaci
sint intentione orta inferre non negat. Propter simi
litudinem expressæ de orationibus, & operibus prædilatatio his
bis affertur. Erasm. dicitur, *quod ratio operum in
electis, cum ad hoc operatur, vt electi sint: quod cum
vult Augustinus ab eodem Soario productus ex cap. 1.
de bono perseverantia scribens, Si quis non vnam
operati pro eis, vt vinceret universos, etiam sit prædi
lati sunt, ut nostris orationibus concedatur.* Et cum
sensum non de executione solum, sed & de electione
ad fidem, quæ ex aliorum orationibus concepta elabi
tione non concipienda. Et tunc tam hi quam ceteri
milititer loquentes nihil de Soarico hoc ordine
intentionis, & executionis voluntatum efficiam videret
egitarunt, quod potius vix ex eorum Principis collatæ
liberati intercurrenti nostrorum operi, & subinde merito
inestimabili, si de eo cogitaliter recitaret, sed de diffi
citate ab Ethnicis de euerione liberatis, studiis in
re in virilitate, cum nostra electio, & prædilatatio
nitate in Deo præficeretur inde aptissime. Gratificatio
quod electio, & prædilatatio ipsi, vt accurate antecesse
ret ex nostris orationibus, & rectis operationibus, tamen
tempore posterioribus, natura pendenter aux naturæ
ordine fuerit posterior, vt saepe diximus. Aliud argumentum
ab absurdo efformat, quod sicut & Heiric. suum
peculiare, contra conclusionem primâ obviat, & dicitur,
2. Dico primo. De ipsa reliquorum omnium prædilatationem
adequate sumptâ, & secundum omnes eius efficien
de facto est promerita, si de prædilatatis ex meritis. Clari
iuxta dicta cap. i. certam, loquamur. Conclusio hæc ex
Partu eruditione, & soliditate æqualibus terminis
indauit, & Theologicè illustratur merito Ferdinâ Salazar
in cap. 8. Pro. ad verit. & de concept. cap. 1. & ad om. ad
1. in inclusiv. vt huius numeri. Immo, & de prædilatatione
redemptis hominibus locum improbabile nec immo
opposita censuerit, & nobis aliam addidit & definitio
tatem, cum conclusionis in eius exam. & definitione
includit, nec solâ questione nec merito viuis ad prædi
lationem alterius viuerum tractat. Magis. Dicit
côsistere vt ex conclus. 2. collatur. De prædilatatis
minimis, loquendo, probatur primo, quia ex Partu Salazar
loqui ingenti copia recitatorum citum, & expressis
omnis gratia hominibus post peccati crimini parum
ad Deo præparata, collata est per Mariam, cuiusque*